

РЕШЕНИЕ

№ 481

гр. Пазарджик, 22.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК в публично заседание на девети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Венцислав Г. Петров

при участието на секретаря Лилия Г. Церовска
като разгледа докладваното от Венцислав Г. Петров Гражданско дело № 20225200100083 по описа за 2022 година

Предявен е иск по чл. 45 ЗЗД от Т. С. Д., ЕГН *****, с адрес: с. Д., община П., ул. ***, чрез адв. М. Т. от АК - Пазарджик, със съдебен адрес: гр. П., ул. ***, срещу И. И. П., ЕГН *****, с адрес: с. Р., община П., област П., ул. ***, за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на **50 000 лева**, настъпили в резултат на причинена на 31.12.2018 г. средна телесна повреда, за което ответникът е признат за виновен съгласно одобрено споразумение по НОХД № 199/2020 г. на РС - Пещера, ведно със законната лихва от датата на увреждането до окончателното плащане. Претендират се и направените съдебно-деловодни разноски, вкл. адвокатско възнаграждение.

Ищецът основава предявения иск на следните **фактически твърдения**:

На 31.12.2018 г., около 14:00 часа, в района на к. к. ***, землището на гр. Б., област П., ответникът И. П. хвърля запалената от него пиратка в лицето на Т. Д., която гръмва пред *** на ищеца. Вследствие на това ищецът получава ***, *** и други увреждания, подробно описани. Твърди се, че с Присъда № 9 от 19.06.2020 г. по НОХД № 186/2019 г. на РС - Пещера ответникът П. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 129, ал. 2 вр. ал. 1 от НК - причиняване на средна телесна повреда. След обжалване на присъдата било образувано ново НОХД № 199/2020 г. на РС - Пещера, по което е одобрено споразумение, с което ответникът е признат за виновен в това, че на 31.12.2018 г., в района на к. к. ***, землището на гр. Б., област П., умишлено причинил средна телесна повреда на ищеца, изразяваща се в ***, *** ***.

Споразумението е влязло в сила на 10.12.2020 г. Описва се престоят на ищеца в МБАЛ Пазарджик АД от 02.01.2019 г. до 04.01.2019 г. и в Клиника по очни болести към МБАЛ Свети Георги - гр. Пловдив от 04.01.2019 г. до 11.01.2019 г. Претърпените увреждания са повлияли и психически на ищеца, като се твърди, че състоянието му е депресивно, като е налице посттравматично разстройство. Моли се за уважаване на иска.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК ответникът И. И. П. е депозирал отговор на исковата молба, чрез адв. Б. Д. от АК - Пазарджик. Оспорва иска изцяло по основание и размер. Излага, че страните по спора са се срещнали в общи съседни компании в к. к. ***, празнувайки новата 2019 г. Твърди се, че от двете компании били хвърляни фойерверки и пиратки. Поддържа се, че ищецът бил улучен от запалена пиратка отстрани по лявото око в момента, в който излизал от вратата навън и само секунда преди това мястото, на което се озовал, било празно. Твърди се, че не било ясно дали пиратката, улучила ищеца, е хвърлена от ответника или от някой друг. Факт е обаче, че ищецът заявил, че ответникът я е хвърлил. След инцидента клепачът на *** му се подул, а негови приятели го откарали до болницата. В един момент ищецът се върнал и продължил да празнува. Обяснил, че само са промили *** му. На следващия ден ищецът, явно посъветван от своите близки, потърсил по-обстояен преглед на травмите. Твърди се, че първоинстанционната присъда е била отменена от ОС - Пазарджик и делото върнато за ново разглеждане. Ответникът излага, че си е намерил работа в А., поради което взел решение да се признае за виновен при новото разглеждане на делото, въпреки че не се счита за такъв - не желал да продължи живота си в очакване на присъда. Не се чувства виновен, но тогава е взел това решение, за да бъде отменена забраната да напуска страната и да замине за А. да работи. Никой не е хвърлял запалена пиратка по ищеца, а по стечение на обстоятелствата той е излезъл от вратата в момента, в който пиратката летяла нататък. Заявява, че ищецът му е поискал 2 000 лева, за да бъдат изчистени сметките помежду им, впоследствие 30 000 лева, а сега 50 000 лева. Излага съображения относно търпяните от ищеца неимуществени вреди, анализирайки представените епикризи, като приема, че е нормално от удара и притворената клепка ищецът да е имал дразнене и намалено зрение в лявото око, но не това е довело впоследствие до трайно отслабено зрение с това око. Счита иска за неоснователен по размер, като моли да бъде отхвърлен изцяло, а алтернативно да бъде уважен за по-малък размер.

По допустимостта на производството:

Легитимацията на страните съответства на твърденията на ищеца. Сезиран е родовокомпетентният съд – чл. 104, т. 4 от ГПК.

Съдът счита, че в случая претенцията на ищеца за присъждане на законната лихва върху обезщетението представлява последица от евентуалното уважаване на

иска за обезщетение и не се предявява като самостоятелен иск по чл. 86 от ЗЗД, поради което ищецът не е длъжен да сочи размер на търсената лихва (в този смисъл е и съдебната практика – Решение № 193 от 26.06.2012 г. на ВКС по гр. д. № 611/2011 г., I г. о., Определение № 406 от 15.07.2009 г. на ВКС по ч. т. д. № 300/2009 г., I т. о.).

Съдът приема от **фактическа страна** следното:

От приетите по делото наказателни дела се установява, че с Присъда № 9 от 19.06.2020 г. по НОХД № 186/2019 г. на РС - Пещера ответникът И. И. П. е признат за виновен в това, че на 31.12.2018 г., в района на к. к. ***, землището на гр. Б., област П., умишлено причинил средна телесна повреда на ищеца, изразяваща се в ***, *** *** - престъпление по чл. 129, ал. 2 вр. ал. 1 от НК.

Присъдата е отменена с Решение от 02.11.2020 г. по ВНОХД № 378/2020 г. на ОС - Пазарджик поради неспазване на тайното съвещание /ненапускане на съдебния секретар на залата, където се е провело тайното съвещание на съдията и съдебните заседатели преди постановяване на съдебния акт/ и делото е върнато за ново разглеждане.

С одобрено по чл. 382, ал. 7 от НПК споразумение от 10.12.2020 г. по новообразуваното след връщането НОХД № 199/2020 г. на РС - Пещера ответникът И. И. П. се признава за виновен в това, че на 31.12.2018 г., в района на к. к. ***, землището на гр. Б., област П., умишлено причинил средна телесна повреда на ищеца, изразяваща се в ***, *** *** - престъпление по чл. 129, ал. 2 вр. ал. 1 от НК.

От събраните по делото гласни доказателства се установи следното:

Свидетелят С. Т. Г. дава показания, че познава ищеца от свои познати и ответника по делото, който му е приятел. Твърди, че е виждал ищеца лятото на 2019 г. да работи като *** до с. М. К..

Свидетелят В. Х. В. дава показания, че е виждал ищеца лятото на 2019 г. като *** на Луда Яна, като с ответника се зачутили как човек, който има проблеми с *** влиза в хлорирана вода.

От постъпили документи от ТД на НАП - Пловдив, офис Пазарджик се установява, че ищецът е работил като *** в периода 04.08.2020 г. до 02.03.2021 г., а от 16.04.2019 г. до 19.11.2019 г. е бил на длъжност ***.

Ищецът е дал обяснение по делото на основание чл. 176 от ГПК, като е заявил, че след инцидента е служил в *** (****) от 08.03.2021 г. до септември 2021 г. Тъй като не е преминал медицинска комисия за назначаване на длъжност ***, от септември 2021 г. не е на работа. Уточнява, че е бил годен за военна служба, но не и *** поради травмата в ***. Преди да го приемат на служба е преминал физически и психически прегледи, вкл. и преглед на ***.

Изложените от ищеца данни за постъпването му в **** на 08.03.2021 г. и

отчисляването му на 25.09.2021 г. се потвърждава и от постъпили по чл. 192 от ГПК документи от ****, видно от които същият е приет за годен за военна служба/служба в доброволния резерв.

Приети са по делото епикризи от МБАЛ Пазарджик ЕАД - Очно отделение, видно от които ищецът е бил хоспитализиран в периода 02.01.2019 г. до 04.01.2019 г., след което насочен към УМБАЛ Свети Георги ЕАД - гр. Пловдив за продължаване на лечението, където също е хоспитализиран за времето от 04.01.2019 г. до 11.01.2019 г.

От изслушаното по делото заключение на вещото лице офталмолог д-р И. Ц. по допуснатата съдебномедицинска експертиза, приета от съда за пълна, обоснована и компетентно изготвена се установява следното:

След получаване на травмата на лявото око, на 31.12.2018 г. следобяд, ищецът е бил прегледан в УМБАЛ Св. Георги ЕАД - гр. Пловдив, но е отказал хоспитализация, поради което му е била предписана медикаментозна терапия с кръвоспиращи и противовъзпалителни лекарства. Зрението към този момент е било до степен да се забелязва движението на ръка пред ***. Доколкото *** е било предпазвано от затворените от отока клепачи, ищецът е изпитвал умерена болка, а не непоносима такава, така както се е случило през следващите дни, когато отокът на клепачите е започнал да намалява и линеарният дефект на роговицата е започнал да дразни. На първия работен ден след инцидента - 02.01.2019 г., ищецът е бил прегледан и хоспитализиран в МБАЛ Пазарджик ЕАД, като на 04.01.2019 г. е пренасочен към УМБАЛ Св. Георги ЕАД - Пловдив за продължаване на лечението. Диагнозата е определена на: Разкъсана рана на *** без пролабирани или загуба на вътреочни тъкани. Същата вечер ищецът е бил опериран, като под пълна анестезия раната на роговицата (позиционирана като между 2 и 4 часа) е защитена с два конеца, които са „погребани“ и няма да бъдат сваляни впоследствие. До 11.01.2019 г. в болничното заведение му е проведена продължителна антибиотична, противовъзпалителна, резорбтивна и отбъбваща терапия, вследствие на която отокът на клепачите отзвучава, макар че той не е единствената причина за намаляване на зрението - има кръв в предна камера, която е размесена и това допринася за ниското зрение. Вследствие на терапиите, кръвта се утаява, резорбира (разнася) и зрението се подобрява. Отока в ретината също намалява. След изписването на ищеца на 11.01.2019 г. последващите контролни прегледи са концентрирани върху проследяването на повишеното очно налягане и травматичната промяна на цялостната структура на *** и остатъчните възпалителни процеси, възникнали от това: иридодонеза, иридодиализа, травмира лимб, резорбирана хифема (кръв). Оттам се променя иридокорнейния ъгъл и се отлагат еритроцити. Вис*** очно налягане влияе на зрителния нерв и структурите от заден очен сегмент. Ищецът е имал няколко контролни прегледи през януари и февруари 2019 г., като постепенно стойностите на очното налягане от 33-39 мм (на 14.01.2019 г.)

доближават нормалните от 20-21 мм (на 21.02.2019 г.). Повишеното очно налягане се характеризира с болка в *** и половината част от главата, сълзене, зачервяване и светобоязън, така че продължителността на възстановяването е месеци след нормализирането на очното налягане.

Експертът описва трайните увреждания на *** в две групи:

Първата група включва остатъчни поражения от травмата, като: ***

Принципно възстановителният период за травмирано око е продължителен и предопределен от бавното възстановяване на структурите на ***. Поради промените в структурите на ***, които са изброени в първа група, и които са трайни, ищецът не може да работи определени длъжности, за които съществуват специфични изисквания към зрението, като например: структурите на МВР, военните (независимо, че е принципно годен за военна служба), професионален шофьор, дейности, свързани с продължително наведена позиция на главата, дейности, свързани с вдигане на тежести, тъй като съществува опасност очното налягане отново да се покачи и да доведе до скъсване на съдове /кръвоизлив/, респ. загуба на зрението (вж. обяснения на вещото лице и при изслушването). В съдебно заседание експертът излага, че слънчевите лъчи и хлорираната вода в басейните не могат да влияят негативно на ***, тъй като травмата не е пробивна и същото е запазено като форма. Към последиците от травмата има отношение вдигането на тежко, рязкото навеждане, промяната на положението на главата. Намаляването на зрението е трайно до 2/10, като в случая се касае до промяна на самата зрителна зона на лявото око, дължаща се на скъсването на ириса и полученото след изписването усложнение - високо очно налягане. Уточнява се, че променената зрителна зона не касае диоптрите, които са такива, каквито са били и преди травмата, а касае обхвата на зрението, т. е. с лявото око зрителният обхват е по-ограничен в сравнение с дясното око. Обобщава се, че ако ищецът не е бил взел мерки да се лекува своевременно, е било възможно да загуби зрителен нерв и зрителна зона, т. е. да ослепее, но практически той е започнал лечение още на 31.12.2018 г.

Правни изводи:

Предявен е иск по чл. 45 от ЗЗД.

Правният спор възлага в тежест на **ищеца** да докаже следните кумулативно дадени предпоставки от фактическия състав на непозволеното увреждане, а именно: противоправно деяние (действие или бездействие); претърпяна вреда (в случая неимуществена); причинно-следствена връзка между противоправното деяние и настъпилата вреда; вина, която на основание чл. 45, ал. 2 от ЗЗД се предполага до установяване на противното.

Одобреното от съда споразумение за решаване на делото има последиците на влязла в сила присъда, съгласно чл. 383, ал. 1 от НПК. Съгласно чл. 300 от ГПК влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който

разглежда гражданските последици от деянието, относно това, дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. Установено то в наказателното производство обвързва и гражданския съд със задължителна сила само ако е елемент от фактическия състав на престъплението. Констатациите за други факти, които не са елемент от престъпния състав, не се ползват със сила на пресъдено нещо и нямат обвързваща сила – в този смисъл Решение № 178 от 22.06.2017 г. на ВКС по гр. д. № 3690/2016 г., IV г. о. В тази връзка всичко, което присъства в изпълнителното деяние като действие, относимо към конкретен юридически факт, следва да бъде прието като вече разрешено за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от присъдата – Решение № 62 от 4.07.2018 г. на ВКС по т. д. № 1490/2017 г., I т. о.

Доколкото трайното отслабване на зрението е част от фактическия състав на престъплението по чл. 129, ал. 2 от НК и с оглед неподлежащото на обжалване споразумение по чл. 382 от НПК, приравнено на влязла в сила присъда, настоящият съдебен състав е задължен да приеме на основание чл. 300 от ГПК, че на 31.12.2018 г. ответникът И. П. е извършил виновно (умишлено) противоправно деяние, като е причинил средна телесна повреда на ищеца, изразяваща се в ***, *** . В тази връзка всички наведени от ответника възражения, че не било ясно дали пиратката, улучила ищеца, е хвърлена от ответника или някой друг; че ответникът не се чувствал виновен, но се признал за такъв по други субективни съображения; че никой не е хвърлял пиратка по ищеца, а по стечение на обстоятелствата той е излязъл от вратата в момент, в който нехвърлената от никой пиратка летяла към него, са несъстоятелни и не могат да бъдат коментирани в настоящото производство.

Вредата представлява промяна на имуществото, правата, телесната цялост и здраве, душевност и психическо състояние на човека. Промяната може да се осъществи чрез смущение, нахърняване или унищожаване на посочените човешки блага. Вредите могат да бъдат както имуществени /претърпяна загуба и пропусната полза/, така и неимуществени, стига да са пряка и непосредствена последица от увреждането. От своя страна, неимуществените са не само болките и страданията, понесени от конкретно увредено лице, но и всички онези неудобства, емоционални, физически и психически сътресения, които съпътстват и ще съпътстват същите.

Съдът намира, че всички елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане по смисъла на чл. 45 от ЗЗД са доказани: виновно противоправно деяние /престъпление/ на ответника, станало причина за настъпилите неимуществени вреди в правната сфера на ищеца /като физическите болки, страдания и дискомфорт са иманентно присъщи на всяко увреждане/ и причинно-следствената връзка между противоправното деяние и настъпилата вреда. Искът е доказан в своето основание и съдът следва да определи размер на обезщетението при съобразяване на разпоредбата

на чл. 52 от ЗЗД.

За определяне на справедливо обезщетение за претърпени неимуществени вреди от причинени телесни увреждания на увреденото от деликт лице, следва да бъдат взети предвид както характера и тежестта на самото телесно увреждане, интензитета и продължителността на търпените физически и емоционални болки и страдания, прогнозите за отзвучаването им, така и икономическото състояние в страната към момента на увреждането. Моралните вреди са индивидуално определяеми и паричното обезщетение за тях следва да съответства на необходимото за преодоляването им.

Във всички случаи не бива да се допуска размерът на обезщетението да бъде източник на обогатяване за пострадалия, а справедливостта изисква сходно разрешаване на аналогични случаи, като израз на общоприетата оценка и възприетото в обществото разбиране за обезвреда на неимуществени вреди от един и същи вид, поради което следва да се съобразява и съдебната практика в сходни хипотези. Като база при определяне на паричното обезщетение за причинени неимуществени вреди служат стандартът на живот в страната и средностатистическите показатели за доходи **по време на възникване на увреждането**. Паричният еквивалент на понесените неимуществени вреди се определя **към момента на увреждането** - Решение № 119/25.07.2017 г. на ВКС по гр. д. № 60199/2016 г., IV г. о., Решение № 1 от 26.03.2012 г. на ВКС по т. д. № 299/2011 г., II т. о., Решение № 179 от 29.01.2016 г. на ВКС по т. д. № 2143/2014 г., I т. о.

Налице е и съдебна практика, че меродавният момент за определяне размера на обезщетението е към постановяване на съдебния акт, а не към момента на злополуката и именно защото това е меродавният момент, законната лихва върху главницата се дължи от момента на влизане в сила на решението - Решение № 510 от 30.11.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1923/2009 г., IV г. о., която настоящият съдебен състав не споделя /арг. от чл. 84, ал. 3 от ЗЗД/.

В случая обективните данни, събрани по делото сочат, че пострадалият Т. С. Д. (на 26 г. към датата на деянието) е получил *** . Възстановяването до нормални стойности на очното налягане е отнело период от около два месеца, като промените в зрителния обхват и структурите на *** остават трайни и засягат функциите на сетивен орган завинаги, поради което и предвид съществуващата опасност очното налягане на *** да се покачи при изпълнение на дейности, изискващи вдигане на тежко, продължително навеждане на главата при физическа активност, създаваща реален риск от загуба на зрение с пострадалото око, ищецът и за в бъдеще ще търпи ограничение в избора си на трудови задължения, както и социален дискомфорт. При съобразяване на създадения от съдебната практика ориентир (вж. Решение № 211 от 4.02.2020 г. на ВКС по гр. д. № 831/2019 г., III г. о. - деяние 2013 г., временно увреждане на зрителната функция на лявото око, без трайни последици, пълно възстановяване за

около 45 дни, хоспитализация 5 дни - 10 000 лева; Решение № 147 от 7.02.2020 г. на ВКС по т. д. № 3124/2018 г., II т. о. - деяние 2011 г., слепота с двете очи, силно намалена по размери лява очна ябълка, невъзможно възстановяване на зрението - 100 000 лева) настоящият съдебен състав счита, че паричният еквивалент, необходим за преодоляване на понесените от ищеца доказани неимуществени вреди, търпени в установения по делото период във връзка с получените телесни повреди, възлиза на сумата от **20 000 лева**, като за разликата до претендираните 50 000 лева искът подлежи на отхвърляне.

Деликвентът дължи обезщетение на пострадалото лице в размер на доказаните вреди, както и законна лихва от датата на увреждането – чл. 84, ал. 3 от ЗЗД.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, всички длъжници се такси и разноси по делото, следва да се присъдят в тежест на ответника, а това са такса от 800 лева, 120 лева – разноси за експертиза, съразмерно на уважената част от иска. Адвокатското възнаграждение в размер от 600, съразмерно на уважената част от иска, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК също следва да бъде възложено върху ответника.

Ответникът също претендира разноси на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК за сумата от 2 030 лева - адвокатско възнаграждение, като в тежест на ищеца следва да бъде възложена сумата от 1 218 лева, съразмерно на отхвърлената част от иска.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА И. И. П., ЕГН *****, с адрес: с. Р., община П., област П., ул. ***, да заплати на Т. С. Д., ЕГН *****, с адрес: с. Д., община П., ул. ***, обезщетение в размер на **20 000** (двайсет хиляди) **лева** за претърпените неимуществени вреди, настъпили в резултат на причинената на 31.12.2018 г. средна телесна повреда - ***, ведно със законната лихва от датата на увреждането до окончателното плащане, на основание чл. 45 от ЗЗД, като

ОТХВЪРЛЯ иска за разликата над присъдените 20 000 лева до претендираните 50 000 (петдесет хиляди) лева, като неоснователен.

ОСЪЖДА И. И. П., ЕГН *****, с адрес: с. Р., община П., област П., ул. ***, да заплати на Т. С. Д., ЕГН *****, с адрес: с. Д., община П., ул. ***, сумата от **600** (шестстотин) **лева** - адвокатско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, съразмерно на уважената част от иска.

ОСЪЖДА И. И. П., ЕГН *****, с адрес: с. Р., община П., област П., ул. ***, да заплати в полза на Окръжен съд – Пазарджик, сумата от **920** (деветстотин и

двайсет) **лева**, представляващи съдебно-деловодни разноси за настоящото исково производство, от които 800 лв. - държ. такса и 120 лв. - разноси за експертиза, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, съразмерно на уважената част от иска.

ОСЪЖДА Т. С. Д., ЕГН *****, с адрес: с. Д., община П., ул. ***, да заплати на И. И. П., ЕГН *****, с адрес: с. Р., община П., област П., ул. ***, сумата от **1 218** (хиляда двеста и осемнайсет) **лева**, съразмерно на отхвърлената част от иска.

Решението може да бъде обжалвано пред Пловдивския апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Пазарджик: _____